

Ἐμπεδοκλῆς ὁ Οἰκτειρήσουσι

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Κ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

Ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ὄνομα καὶ αὐτὸ καθὼς ἔλεγε, συνέχιζε κάθε ἀπόγευμα τὴ μοναδική ἐδῶ καὶ χρόνια ἀσχολία του. Συζητοῦσε μὲ τὶς πέτρες τοῦ χωριοῦ του. Ὡς ἔμψυχα ὄντα τὶς διέκρινε. Κλάδευε μὲ προσοχή τὰ χορταράκια ἀπὸ πάνω τους, χωρὶς νὰ τὰ ξεριζώνει. «Χέρια τῆς πέτρας», τὰ ἔλεγε, καὶ τὰ ὀνομάτιζε. Πλούτος ἀδαπάντος νοημάτων, ἄξια ἔρωτος. Καμιά φορά μᾶς διηγοῦνταν πῶς μετεωρίζονταν οἱ πέτρες καὶ τοῦ ἔστελναν σήματα. Τὰ χορταράκια, πού εἶχε μὲ προσοχή κλαδέψει, φυγαδεύονταν, μὲ ἀέρινο διαστημόπλοιο. Τὸ ἔλεγε «κιβωτό». «Ἦρθε πάλι σήμερα ἢ κιβωτός, πῆρε τὰ χόρτα καὶ ἄφησε ἕνα βουνὸ κῶμα», μονολογοῦσε. «Αὔριο πάω γιὰ φύτεμα». «Πῶς θ' ἀγοράσεις σπόρους;», τοῦ λέγαμε ἐμεῖς, ὡς ὀρθολογικότεροί του. «Μὰ οἱ παλιοὶ δὲν ψώνιζαν, εὔρισκαν», ἀπαντοῦσε «καὶ ἐγὼ εἶμαι παλιός». Τὸν περιγελοῦσαμε. «Ἔσεῖς, ἔλεγε, κοιτᾶτε τὰ πράγματα ὅπως τὴν ἀφεντιά σας. Πονάει τὸ στομάχι σας, γιὰ τὸ στομάχι σας φροντίζετε καὶ παίρνετε φουχτες τὰ φάρμακα. Ἄμελεῖτε ὅμως τὸ σύνολο πού θά ἔπρεπε νὰ φροντίζετε. Πρῶτα τὴν ψυχὴ σας. Πλάτωνας, Χαρμίδης, Κύριος Ἰησοῦς Χριστός», μονολογοῦσε καὶ ἄστραφταν τὰ μάτια του. «Ποιὸ Χαρμίντη, Ἐμπλοκλῆ;», ἔλεγε ὁ φίλος μου ὁ Ρουμάνος καὶ ὄλοι γελοῦσαμε. Ποιὸς Χαρμίδης; Αὔριο ἔληγε καὶ ἄλλη δόση γιὰ τὸ δάχνειο ἀπὸ τὸ νέο τζίπ. «Κούκλα» κατὰ τὴν κοινὴ ὁμολογία. Πατάγαμε καὶ καμιά πέτρα ἀπὸ αὐτὲς πού στοιβάζε ὁ Ἐμπεδοκλῆς καὶ καχανίζαμε. Τότε ἐκεῖνος σπκωνότανε, κούναγε τὰ χέρια του καὶ φώναζε: «Δολοφόνοι σκοτώσατε τὴν ψυχὴ τῆς πέτρας. Τὰ χορταράκια, δολοφόνοι. Τί σᾶς φταίξανε τὰ χορταράκια;». Ἐπαιρνε τότε τὶς πέτρες καὶ τὶς πήγαινε δίπλα στό νερό. Μία - μία τὶς βούταγε μέσα στό νερό. Μετὰ τὶς κράταγε μία - μία στὰ χέρια του. «Ὅπως τὸ νερό γίνεται κρασί σ' ἄμπέλι, νὰ γίνει χόρτο σπὴν πέτρα, Θεέ μου», προσευχόταν. «Ὁ Θεὸς ν' ἀναστήσει τὴν πέτρα», φώναζε. Καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς διέτρεχε τὴν οἰκουμένη μὲς στὶς χαρακίες τῆς πέτρας καὶ στὰ λείψανα τῆς πού βούταε στό νερό. Ἐμεῖς δὲν καταλαβαίναμε ὅτι εἶχε γίνει ἕνα μὲ τὶς πέτρες καὶ τὰ χορτάρια τοῦ χωριοῦ του, αὐτὸς ὁ διαχειριστὴς τῆς, ἐμεῖς οἱ κατακτητὲς καὶ ἰδιοκτῆτες. Ἐμεῖς οἱ πλούσιοι, αὐτὸς ὁ πένης τῆς πέτρας, ὁ μὴ ἔχων «ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνη».

Δὲν ἤθελε νὰ πάει πουθενά. «Ἐγὼ γνωρίζω τὴν οἰκουμένη», διαλαλοῦσε. Εἶχε κολλήσει στὰ χέρια του ἕνα στιχάκι ἀπὸ τοὺς ψαλμούς καὶ τὸ διάβαζε σ' ὅλους μας. «Ἀκοῦτε», ἔλεγε: «Ὅτι πύδοκῃσαν οἱ δοῦλοι σου τοὺς λίθους αὐτῆς, καὶ τὸν κοῦν αὐτῆς οἰκτειρήσουσι». Λίθοι εἶναι οἱ πιστοί», συμπλήρωνε. Δὲν ἄργησε νὰ κολλήσει καὶ τὸ παρατσούκλι: Ἐμπεδοκλῆς ὁ οἰκτειρήσουσι. Ἐμεῖς, βέβαια, δὲν ἤμασταν ἄξιοι λύπης, ἐκεῖνος

ὡς χαζός, ὅπως λέγαμε, ἦταν. Ἐνα ἀπόγευμα δὲ φαινόταν, σκυμμένος καθὼς ἦταν, ἕνα τζίπ ἀπὸ αὐτὰ πού εἶναι σὰ θωρηκτὰ, τὸν παρέσυρε. Φόνος ἐξ ἀμελείας. Ποιὸς δικαστὴς θὰ μπορούσε νὰ πιστέψει ὅτι ὁ ὀδηγὸς του εἶχε βάλει στό μάτι τὶς πέτρες τοῦ Ἐμπεδοκλῆ τοῦ οἰκτειρήσουσι; Τὸν θάψαμε. Στὰ τριήμερα ἕνα σωρὸ πέτρες ἦταν στό μνήμα του. Ὅλες χορταριασμένες. Τρομάξαμε. Τὰ εἶπε γρήγορα ὁ παπᾶς. Φύγαμε. Τὰ ἐννιάμερα τὰ ξεχάσαμε. Κανένας δὲν πήγαινε στό μνήμα του. Κανεὶς δὲ θυμᾶται πιά πού ἦταν τὸ μνήμα του, ἔγινε καὶ μιὰ πλημμύρα... Ὁ παπᾶς πού θυμόταν τὰ πάντα, ἔχει πεθάνει. Ἐμεῖς οἱ παλιότεροι μόνο, καθὼς περπατᾶμε, προσέχουμε μὴ σκοντάψουμε σὲ καμιά πέτρα καὶ ἀκούσουμε ἀπὸ καμιά μεριά τὸν Οἰκτειρήσουσι: «Δολοφόνοι...». Τώρα οἱ καινούργιοι μετεωρολόγοι μιλοῦν γιὰ φαινόμενο τοῦ θερμοκηπίου. Τώρα καταλαβαίνουμε γιατί βρίσκαμε κάτι πέτρες χορταριασμένες στὰ προσκυνητάρια δίπλα στοὺς δρόμους. Ἐκανε καὶ πολλὴ ζέστη αὐτὲς τὶς μέρες... Ἡ ἁρμονία τῆς πέτρας... ὁ Οἰκτειρήσουσι. ●

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ «Λύχνος»

Μεγάλη ποικιλία βιβλίων

Ἐκκλησιαστικά εἶδη

Δῶρα

Κ. Καρτάλη 160 Βόλος, Τηλ.: 24210.32916